

Soluk

Erdoğan TOKMAKÇIOĞLU

O da, sık sık dezenfekte edilen hastane odaları, ameliyathaneler, eski eczaneler gibi lizol ağırlıklı ilaç kokuyordu... Adam, doktorların “çok ağır seyrediyor” dedikleri bir nefes darlığı yüzünden bir aya yakın bir süre yatağa bağlı kalmıştı. Ancak, dört beş gündür artık iyiydi; ayağa kalkmış, iştahı yerine gelmiş, giderek eski gücünü, kuvvetini kazanmıştı... En önemlisi, oturma odasına hastalığı sırasında kurulmuş o tek kişilik yatağa tutsak olmaktan kurtulmak üzereydi. Nicedir karısından ayrı yatıyordu... Ama tek kişilik yatağın bugün son günüydü...

Karısı, hastalığı sırasında ona doğrusu çok iyi bakmış, ancak anlaşılmaz bir ikircil davranış içinde bulunmuştu. Evet, onun bir an önce iyileşmesi için çırpınmış, uğraşmış, ilaçlarını zamanında vermiş, ona profesyonel bir hastabakıcı gibi davranmıştı ama tüm bunları yaparken her nedense kocasına; “Allah cezanı verdi işte!”, “Ölsen de kurtulsam!”, “İç şu ilacı Allah’ın cezası!” diye dişlerini sıkı sıkı beddualar edip söylenmiş; onun sakalını tıraş ederken yüzüne hafif şaplaklar indirdiği, kulaklarını, burnunu çektiği de olmuştu... Adam, karısının bu tür davranışlarını güç bela, hayal meyal anımsar gibi oluyor; ancak anımsadıkları için herhâlde bir kâbustu, gerçek değildi, benim abartmamdı diye düşünüp üstünde fazla durmuyordu...

Adam, tanımlanamaz, anlatılamaz, anlaşılamaz çocuksu bir sevinç içindeydi hastalığını atlattığı için... Yaşadığı sevinç, hastalığı sırasında olan bitenleri kalın bir sis perdesi gibi örtüyordu...

O sabah hastalığı boyunca gidemediği iş yerine giderek işbaşı yapacaktı. Kendini, okula yeni başlayacak bir öğrenci gibi sevinçli, mutlu, heyecanlı hissediyordu.

Karısı çoktan kalkmış, yemek odasına kahvaltı masasını hazırlıyordu...

Adam, tuvalete doğru giderken yemek odasının açık kapısı önünden karısına seslendi:

– Duş alıp tıraş olacağım şekerim!

Kadın:

– İyi, dedi, sana temiz iç çamaşırı ve çorap çıkardım, odadaki kanepenin üstünde hepsi!

Adam, üstündeki bornozu kapının arkasına asıp duşa girdi... Ilık suyla bıkıncaya kadar başından aşağı su dökündü, sabun, şampuan, lif derken hayli uzunca süre duşta kaldı... Suyu kapatıp kurulandıktan sonra bornozunu giydiğinde aynada yüzünün pespembe olduğunu gördü... Yüzü ayrıca süzölmüş, avurtları hafiften çökmüş gibi geldi... Nerden aklına düşüyse; “Çadırımın üstüne şıp dedi damladı.” diye başlayan Roman türküsünü mırıldanmaya koyuldu... Nice zamandır eline almadığı tıraş takımını duvardaki dolaptan çıkarttı; bir güzel sinekkaydı tıraş oldu... Yüzüne bol bol limon-lavanta çiçeği karışımı, özel kolonyasından sürdü; yanaklarına şap şap avuçlarıyla hafif hafif vurup yoğun bir şekilde ortaya yayılan keskin kolonya kokusunu zevkle içine çekti...

Karısı giyeceği her şeyi düzgün bir şekilde iki kişilik karyolarının üstüne sıra sıra yerleştirmişti... Bornozunu çıkartıp üzerlerine sabun kokusu sinmiş iç çamaşıklarını, siyah çoraplarını giydi... Bir yandan da “Çeribaşının gelini gelini, ambara dayamış elini elini” diye diline doladığı Roman türküsünü mırıldanırken bıçak gibi ütülenmiş pantolonunu, kolalı beyaz gömleğini üstüne geçirdi, çok sevdiği bordo benekli yeşil kravatını taktı; kahvaltı masasına oturmuş; üzerinde sabahlığı, saçlarında geceden kalma bigudiler onu bekleyen karısının yanına gitti... Kadın, onun geldiğini görünce donuk ve anlamı güç çözümler bir ifadeyle kocasını şöyle bir süzdü... Adam, masaya, karısının karşısına otururken güleç bir yüzle:

– Günaydın, dedi, günaydın hayatım, bugün çok güzel görünüyorsun!

Kadın, ağzı yarı açık, garip garip adama baktı; belli belirsiz bir “Lahavle” çektikten sonra metalik bir sesle konuştu:

– Ayol, manyak mısın sen? Sabah sabah, karga bilmem nesine konmadan nerden çıktı böylesi laflar? Sonra neydi o banyoda söylediğin Roman türküsü?

Adam, hiç istifini bozmadı, hiç oralı olmadı; yine gülerek, yine neşeyle:

– Şekerim, dedi, sen böyle konuşup bana çıkışırken bile güzelsin! Yaşama gücü, yaşama sevinci veriyorsun bana!

Kadın, kocasına çay doldururken, yüzündeki ifadeyi ve ses tonunu değiştirmeden:

– Kuzum, dedi, parçaladığın bu lügatler hangi TV dizisinden aklında kaldı? Sana yaşama sevinci, yaşama gücü filan verdiğim bunca yıl evlilikten sonra mı aklına geldi? Hastalıktan yeni kurtuldun, gittin geldin öteki tarafa, biraz yaşının adamı ol; bırak bunları, çayını iç, kahvaltını bitir, kaç gündür gitmediğin, bugün gideceğin işine geç kalma!

Adam, ışıl ışıl parlayan gözlerle karısına baktı, çayından bir yudum alıp:

– Hay hay, dedi, nasıl istersen öyle olsun şekerim! İşime filan geç kalmam; hiç merak etme sevgilim!

Kadın, elindeki çatalı hızla tabağının kenarına çarparak öfkeyle:

– Zırvalama allasen, dedi, nerden çıktı şu sevgilim lafı, şekerim lafı? Sen bana evlenmeden önce, nişanlıyken, yeni evliyken bile hiç şekerim, sevgilim filan demedin ki? Anlaşılan TV dizilerinden takılıp kalmış aklına!

Çayını içmeyi yarıda kesen adam:

– Haklısın, dedi, haklısın şekerim! Suç benim ... Haklısın sevgilim!

Kadın sustu, çatalındaki zeytini ağzına götürdü ...

Adam, yüzünden hiç eksilmeyen gülümsemesini sürdürürken gözü sabah ışıklarının hücum edip odaya dolduğu pencereye ilişti ... Mutluluğu, esenliği, dinginliği biraz daha arttı ... Çevresindeki her bir şeye tek tek, onları sanki ilk kez görüyormuşçasına küçük bir çocuk sevecenliğiyle baktı ...

Kapı açıldı, içeriye önce on-on bir yaşlarındaki oğlu, ardından da ondan bir iki yaş küçük kızı girdi ... Onları görünce gülümsemesi çoğaldı ... Kendi okul yılları aklından geldi geçti ... Çocukları “Günaydın!” diyerek masaya oturdular ...

Adamın; karısı, kızı, oğluyla sabah kahvaltısında günler sonra yine birlikte olmak o kadar hoşuna gitmişti ki; bayramlık ayakkabılarını, elbiselerini giymiş çocuklar misali el çırpıp “Yaşasın!” diye bağırması geliyordu ... Kahvaltı sırasındaki çatal bıçak sesleri, metal sesi olmaktan çıkıyor, üç dört yaşlarında, beyaz tüller giyinmiş, örgülü sapsarı saçları kurdeleli, minik ve tombul ellerinin sadece serçe parmaklarının tırnaklarında kırmızı oje sürülü bir kız çocuğunun, tek eliyle, tek parmağıyla bir piyanonun tuşlarına vura vura çaldığı bir okul şarkısı melodisine dönüşüyordu ... Bu melodiyi kadının sesi kesip yarıda bıraktı:

– Daldın gittin, dedi adama, dikkat et; yerken üstüne bir şey dökme! Gömleğini daha yeni ütüleyip kolaladım!

Adam, dalmış gitmişti gerçekten, kendi dünyasını yaşıyordu ... Kendisini uyardıktan sonra ağzına attığı peynirle ekmek parçasını ağzını hafif şaplata şaplata çiğneyen karısına hayran hayran baktı... Hey yarabbim diye geçti içinden; karşısında sanki bir kadın konuşmamış, opera sahnesinde bir koleratür soprano şakımişti!

Yanıt verdi:

– Hay hay sevgilim, elimden gelen dikkati gösteririm!

İki çocuk kahvaltılarını bitirmek üzerelerken dışarıdan kısa kısa üç kez çalan bir korna sesi geldi ... Anneleri:

– Servis arabası, dedi, hadi çocuklar, çabuk biraz ...

İki çocuk “Hoşça kalın!” diyerek fırlarcasına odadan dışarı çıktılar ...

Adam, adamakıllı dalmış gitmişti ...

Adam, evde değil, koyu kırmızı kadife kaplı bir tiyatro locasındaydı! Elinde saplı bir dürbün, sahneyi seyrediyordu ...

Sahnede karısı, kızı, oğlu sık sık alkışlanan olağanüstü bir bale gösterisi yapıyorlardı... Hayran hayran, onlara baktı... Özellikle karısına... O ne duruş, o ne dönüş, o ne yürüyüş, o ne zarif el, kol, bacak hareketleriydi; o ne pliè, o ne ètendu, o ne relevè, o ne glissè, o ne tournè idi öyle!

Alkış, alkış, alkış ...

Avuçlarını patlatırcasına alkışladı!

Küçük bir çay kaşığıyla çıt çıt vurup yumurtasını kırmaya uğraşan kadın irkildi, tersledi kocasını:

– Ay sen resmen çıldırdın! Kimi alkışlıyorsun, neyi alkışlıyorsun, niçin alkışlıyorsun?

Adam, karısına değilmiş de odada bir dolu başka insan varmış gibi boşluğa doğru tekdüze bir sesle konuştu:

– Nasıl alkışlamam, içimden geldi... Çocuksu bir sevinç!

Kadın, başını iki yana sallayarak söylendi:

– Tövbe estağfurullah, bak neler diyor! Çocuksu sevinçmiş! O zaman kalk, sek sek oyna bari! Lay lay lom diye şarkılar söyle! Ay, gerçekten tuhaflaştın sen, gerçekten!.. Hamdolsun iyileştin oysa turp gibisin! Ne olur

başka bir çocukluk yapmadan bitir şu kahvaltını da çık dışarı... Evde bir yığın işim var yapacak, bana ayak bağı olma! Tamam mı?

Adam, oysa adam akıllı dalmış gitmişti ... Gerçekle sanal arasında dolaşıp duruyor, bazen birini, bazen birini, bazen de her birini birden yaşıyordu ...

Yüzündeki gülümsemeyi hiç yitirmeden karısına “Tabii şekerim” dedi ... Kahvaltısını bitirdi ...

Adam, sanki kendi kendini birbirinin tıpatıp aynı iki kişiye bölmüştü ... Bunlardan biri ellerini çenesine dayamış, hiç kıılmadan donuk donuk önündeki boşluğa bakarken, ötekisi masadan kalkıp salona geçti... Orda, sandalyenin arkalığına konulmuş ceketini giydi, pırıl pırıl boyanmış ayakkabılarını ayağına geçirdi, yemek odasının kapısından karısına; “Hoşça kal sevgilim!” diye seslendi, sokak kapısını açarak dışarı çıktı ...

İlkbaharın sonu, yazın başlarıydı. Temiz havayı olabildiğince içine çekti ... Fazla uzak olmayan otobüs durağına doğru kendince bir türkü mırıldanarak yürüdü ... Güneşin az yükseldiği bir saatti; gölgeler, asıllarının birkaç misli uzunlukta idi daha ... Yürürken gölgesine baktı, gölgesi komiğine gitti; uzayıp giden ve onu hiç terk etmeyen gölgesini beğendi, sevdi; gölge için söylenen; “Ben giderim o gider, ardımda tin tin eder!” bilmececiğini aklından geçirdi gülerek ... Sonra birde baktı ki varmış, ulaşmış otobüs durağına ...

Aman Allahım; hâle bak hâle! Otobüs durağı bir kalabalık, bir kalabalık, bir cümbüş, bir kıyamet... Herkes şen, herkes şakrak, herkes muhabbette, herkes neşe içinde, coşku içinde... Millet işine gücüne, okuluna filan değil, düğüne, derneğe, çalgıya, çengiye, gezmeye, tozmaya gidiyor gibi... Durağa uzaktan bakanlar, otobüs bekleyen kalabalığı düğün alayı sanır... Demeye kalmadan otobüs de gelmez mi?

Ya otobüse ne demeli?

Kırmızıdan yeşile, sarıdan maviye, turuncudan mora dünyada ne kadar renk varsa boyayıp boyayıp süslemişler her yanını ... Yedi ana renk bitmiş, yeni yeni renkler bulup oluşturup, hatta uydurup sürmüşler her bir yanına ... Her bir yanı küçük küçük bayraklar, şeritler, kurdeleler dolu otobüsün ... Farlarına insan gözü niyetine sürme çekip üstüne de kirpik takmışlar!.. Ön tamponuna dudağa benzetip ciğer kırmızısı ruj sürmüşler!.. Arka tamponuna da pembe ruj!.. Dört tekerleğin dördü de ayrı ayrı renklerde; sarı, kırmızı, pembe, mavi!..

Adam, baktı ki herkes sıraya giriyor otobüse binmek için, o da girdi ... Sıra düzgün olsun diye ilkokul öğrencileri gibi, acemi askerler gibi herkes iki

elini önündekinin omuzlarına uzatarak “mesafe al”dı!.. Biri, “Yerinde say!” diye komut verince herkes hazır ola geçip rap rap rap yerinde saydı ... Derken, “İleri marş”!.. Bir bir, itişmeden, kakışmadan, sıra bozmadan, düzgün düzgün, neşe içinde, sevinç içinde, huzur içinde, mutluluk içinde, esenlik içinde girildi otobüse ...

Aman ne güzel!.. Aman ne hoş!..

Herkes oturacak bir yer buldu kendine, kimse ayakta kalmadı ...

Adam, alıcı gözle tek tek yolculara baktı ... Genç, yaşlı, kadın, erkek tüm yolculara ... Dikkatle baktı.

Herkes mutlu, herkes sevinçli, neşeli, sağlıklı, keyifli, memnun, rahat, dinlenmiş, yardımsever, merhametli, özverili, tatlı dilli, güler yüzlü, affedici, hoşgörülü ... Herkes zengin ... Herkesin karnı tok ... Herkesin sırtı pek ...

Aman ne güzel!.. Aman ne güzel!..

Ya şoföre ne demeli?

Türlü cambazlıklar yaparak arabanın direksiyonunu zaman zaman elleriyle, zaman zaman ayaklarıyla yönetiyor; bazı bazı da boş bırakıyor!.. Vitesi taklalar, parendeler atarak değiştiriyor; gaza burnuyla bile basıyor, diliyle freni iteleyip otobüsün hızını ayarlıyor ... Şarkılar, türküler, popüler melodiler, ünlü operalardan aryalar söyleyerek yolcuların alkışlarını topluyor ...

Adam, iş yerinin yakınlarındaki durakta otobüsten indi ... Yeni yolcuları aldıktan sonra yoluna devam eden otobüsün arkasından önce el, sonra da mendil salladı..

İş yerine girdi ... Koridordaki müracaatta yıllardır çalışan bir gözü şaşı, 1.50 boylarında, saçları belirgin bir ölçüde döküldüğünden sürekli ucuz peruklar takan, sol ayağı sağ ayağından hayli kısa, konuşurken sık sık takılıp kekeleyen, iş yerinde sürekli yün ören kadın yine yerindeydi ... Onun geldiğini görünce:

– Hoş geldiniz, dedi, geçmiş olsun!.. Sizi çok özledik ... Maşallah iyi görünüyorsunuz!

Adam, “Hoş bulduk!” diyerek şaşkın şaşkın kadına baktı ...

Müracaatta magazin dünyasında 90-60-90 diye tanımlanan ölçülerde, olağanüstü profesyonel makyajlı, alımlı bir kadın vardı ... Ağzından çıkan sözcükler bir pınardan dökülen şırl şırl suyun sesini anımsatıyordu ...

Koridorun sonundaki odasına doğru ilerledi... Odasına ulaşınca kadar beş altı oda daha vardı... İlerledikçe o odaların kapıları bir bir açıldı, dışarı çıkanlar etrafını sararak; “Hoş geldin, hoş geldin muavin bey!.. Geçmiş olsun muavin bey!.. Demeye başladı... Bu sözleri herkes bir oyun havasının nakaratı gibi söylüyordu... Sadece söylemekle yetinmiyor, dans ediyor, oynuyordu herkes... Kimi tango, kimi swing, kimi vals, kimi fokstrot, kimi rock’n roll, kimi mambo yapıyordu... Bahriye çiftetellisi oynayanlar, halay çekenler, horon tepenler de vardı...

Tam odasının önünde müdür bey onu elinde 27 ya da 29 beyaz karanfilden oluşmuş bir demet çiçek ve koca bir kutu bitter çikolatayla karşıladı... Müdür bey de aynı nakaratı tekrarladı:

– Hoş geldiniz muavin bey, geçmiş olsun!

Müdür, lafını tamamlayıp elindekileri adama verdi ve hemen kocaman bir altın suyuna batırılmış madalyonu adamın boynuna taktı!.. Sık sık alkışlarla kesilen uzunca bir söylev çekti ve sözlerini şöyle tamamladı:

– Bu küçük armağanları kabul buyurmanı kurumum adına rica ederim!..

Adamın gözleri ışıl ışıl oldu...

Müdürün iki elini birden sıkıca kavrayıp sıktı...

Kendine bir güvendi, bir güvendi...

Kendiyle bir gurur duydu, bir gurur duydu...

O ana kadar pek sevmediği müdür beyi bir sevdi, bir sevdi...

İşte o kadar olur!

Koridoru hıncahınç dolduran kurum çalışanlarının coşkun alkışları, “Yaşa, Varol!” sesleri arasında odasına girip masasına oturdu...

O oturunca, yardımcıları da oturdu...

Yardımcıları oturunca, yardımcılarının yardımcıları da oturdular masalarına...

Adam, kana kana kendi masal dünyasında yaşamayı sürdürdü... Dayadı elini çenesine, vardı ulaştı pazara, değmedi hiç nazara, üç tüfek aldı tüccardan, birinin gezi yok, birinin gözü yok, birinin arpacığı, üçü de adam vurmaz türünden iyi kalpli tüfek, gezi yok tüfeği sırtladı, düştü yollara, görenler onu çeri sandı, tüccarlar sırtını sıvazladı, çoluk çocuk marşlar söyledi, âşıklar

destan yazdı, adı bir ünlendi, bir ünlendi, göğsü bir kabardı, bir kabardı, göğeha erdi, ha erecekti başı...

Derin bir soluk aldı adam...

Adamın odası, hep nefret ettiği, duvarları insanın yüzünü asan karamsar kurşuni renge boyalı, nefti renkli tahta dolaplar, modası geçmiş hesap makineleri, hantal daktilolarla dolu bu can sıkıcı yer artık öylesine ferah, öylesine iç açıcı, öylesine sevimli, öylesine esenlik doluydu ki... Kalkıp odanın orta yerinde hoplayıp zıplamamak için kendini zor tuttu...

Kalemler, kurutma kâğıdı, mürekkep hokkası masanın solunda, yıllardır kullanılan daktilo sağındaydı... Hepsine bir bir sevgiyle baktı...

Her şey rüya gibiydi, düş gibiydi, masal gibiydi, hayal gibiydi, film gibiydi; her şey düşündüğü, beklediği, istediği, umduğu, kurguladığı gibiydi...

Önündeki evraka eğildiği sırada kapının açıldığını, içeriye elinde üstü çay dolu bardaklar dizili koca bir tepsiyle odacının girdiğini fark etmedi... Odacının saçsız başı pırıl pırıl parlıyordu, her zamanki gibi üstü başı leke içinde, yarım şalvar biçimindeki pantolonu ütüsüz ve buruş buruş, pençeli ayakkabıları boyasızdı..."Çayın muavin bey!" diyerek adamın masasına tabağında iki kesme şeker ve çay kaşığı bulunan bardağı bıraktı...

Adam, başını evraktan kaldırarak odacıya baktı... Yüzüne geniş ve yoğun bir gülümseme yayıldı... Odacı, bol jöleli kumral saçlarını soldan sağa doğru özenle taramış; üstünde kollarında mavi şeritler bulunan, kırmızı, düğmeleri altın sarısı, yakası kapalı bir ceket; lacivert, bıçak gibi ütülü bir pantolon, ayaklarında siyah ruganlardan oluşan üniformasıyla karşısındaydı!.. Ona aynen şöyle diyordu:

– Bonjour Monsieur!.. Seylan çayınız hazır!.. Zatıalimize esmer şeker getirdim!.. Çay, koyu demlenmiştir!..

Odacı, üzerinde çay bardakları, kaynayan bir semaver, semaverin üzerinde porselen bir demlik, beyaz ve esmer şekerlerin yer aldığı kristal kaplar ve çeşit çeşit bisküvilerle çerezlerin bulunduğu servis arabasını ite ite uzaklaşırken hemen karşı masada oturan kısacık boylu, küt bacakları üzerinde yuvarlanır gibi yürüyen yardımcılarından en çirkin kadın, elinde bir dosyayla adamın karşısına dikildi...

Adam, çay bardağına attığı şekeri karıştırırken ışıltılı gözlerle kadına baktı... Kadın, servi gibi boyu posu, düzgün yüz ve vücut hatları, gözleri,

dudakları, yanakları, her erkeği kolayca etkileyecek hafif kısıık, melankoli dolu sesiyle karşısındaydı ve ona “Muavin Bey!” diyordu ...

Adam, sesine çekici, etkileyici olduğuna inandığı bir ton vererek, kendince zarif bir şekilde:

– Tamam efendim, dedi, elinizdeki dosyayı lütfen masama bırakınız! Gerisini ben hallederim.

Kadın, istenileni yaptı ve gidip yerine oturdu ...

Adam, farkında olmadan elini alnına götürdü ... Baş, tuhaf bir şekilde tatlı tatlı ağrıyordu!..

Gözüne sanki kendisinin olmayan, camları olağanüstü kalın bir gözlük takmış, etrafa bulanık bulanık o gözlükle bakıyordu ... Bir iki metre kadar ötesinde iri bir sineğin uçarken çıkardığı vızıltı, ona bir büyük orkestranın konsere başlamadan önce yaptığı toplu egzersizin oluşturduğu sesler gibi geliyordu ... Zaman zaman da dilinin ağzının içinde giderek ağırlaştığı hissine kapılıyor, sık sık kuruyan dudaklarını yalayıp ıslatıyor, sürekli terleyen avuçlarını iki de bir mendiliyle kuruluyordu ...

Adam, yine de mutluymdu, iyimserdi, hoşnuttu, neşeliydi, sevinçliydi, huzurluydu, rahattı; zaman zaman da dizginleyemediği aşırı bir coşku içindeydi ...

Birden irkildi ... Derin bir uykudan ansızın uyanmış gibi oldu ... Masadaki çaydan bir yudum içti ...

Çay, buz gibi olmuştu!

Sağına soluna yavaşça göz gezdirdi ...

Karısı, masada tam karşısındaydı, endişeli bakışlarla onu süzüyordu ...

Adam, buz gibi olmuş çay bardağını eline aldı; neden, niçin aklına geldiyse seksen doksan yıl önce annesinin babasının zamanında moda olmuş, dillerden düşmemiş bir şarkıyı mırıldandı gülümseyerek: “Nisan mayıs ayları/ Gevşer gönül yayları/ Çayır çimen bekliyor/ Bayanlarla bayları/ Bayan söyle bayına/ Girdik mayıs ayına/ Sütler kaymak bağlamış/ Buyurun sabah çayına”...

Karısı önce şaşırıldı, sonra gülümsedi, sonra o da başladı mırıldanmaya aynı şarkıyı: “Bayan mısın, bay mısın/ Ateşten bir yay mısın?” ...

Adam ve kadın sakin, dingin, mutlu, neşe, hatta coşkuyla birbirlerine baktılar ...

Kadın, usulca sandalyesinden kalktı... Adama doğru yürüdü... Yüzünde bir şeyler sezmiş olmanın rahatlığı vardı... Bu rahatlık dudaklarına belirgin bir gülümsemeyle yansıyor oturmuştu... Adamın saçlarını eliyle hafif okşadı, eğilip öptü... Adam, derin bir nefes alıp kadının elini sevgiyle tuttu...

Önce kadın gülmeye başladı, kahkahalarla...

Ardından adam...

Ama, nasıl gülme, nasıl kahkaha; iki kol çalgı çengi!..

Gözlerinden yaşlar gelerek güldüler...

Neden sonra adam yavaşça ayağa kalkarak: “Eh” dedi, “İşe gitme vakti geldi!”...

Kadın, “Az önce masada daldın gittin... Öyle uykuda gibiydin, hipnotizma olmuş gibiydin... Neyse ki tez geldin kendine...” diye konuştu...

Adam, gülümseyerek başını salladı...

Kadın, “Kusura bakma” dedi, “Sabah ters laflar ettim; başım çatlayacak gibi ağrıyordu... Bütün gece uyumamıştım...”

Adam, “Önemli değil şekerim” dedi, “Hiç önemli değil”...

Tam sokağa çıkmak üzereyken kadın kollarını adamın boynuna dolayarak sordu:

– Şekerim, doğrusu çok merak ediyorum; yüzünden bakıyorum gülümseme hiç eksik olmuyor; hiç sinirlenmiyorsun, hiç kızmıyorsun; ağzından hiç kötü bir laf çıkmıyor; inanılmaz ölçüde hoşgörülü oldun... Oysa eskiden hiç böyle değildin, hatta tam tersiydin... Sendeki bu ani değişikliğin sebebi ne?.. Bütün bunlar niçin?..

Adam, gülümsedi...

Adam, inandırıcı biçimde gülümsedi; karısının iki elini tuttu; gözlerinin içine bakarak:

– Soluk, dedi, soluk aldığım, soluk alabildiğim için!..